

Sygn. akt. I C 752/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2013r.

Sąd Rejonowy w Strzelcach Opolskich Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Marcin Ilków

Protokolant: st. sekr. sąd. Aleksandra Drzymała

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2013r. w Strzelcach Opolskich

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. w W.

przeciwko P. P.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego P. P. na rzecz powoda (...) Bank S.A. w W. kwotę 22.835,10 zł (dwadzieścia dwa tysiące osiemset trzydzieści pięć złotych 10/100) wraz z umownymi odsetkami liczonymi według oprocentowania czterokrotności kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 14.194,84 zł (czternaście tysięcy sto dziewięćdziesiąt cztery złote 84/100) od dnia 24.07.2012r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego P. P. na rzecz powoda (...) Bank S.A. w W. kwotę 2.703 zł (dwa tysiące siedemset trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Bank S.A. z siedzibą w W. pozwem wniesionym w dniu 24 lipca 2012 r. wniosła o zasądzenie od pozwanego P. P. kwoty 22.835,10 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od kwoty 14.194,84 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, iż zobowiązanie pozwanego powstało w wyniku nieterminowej realizacji zobowiązań wynikających z umowy kredytu gotówkowego z dnia 11 stycznia 2007 roku. Wobec nie wywiązywania się pozwanego z zobowiązań w terminie wystawiono wyciąg z ksiąg bankowych i postawiono kredyt w stan wymagalności. Pozwany nie spełnił swojego zobowiązania i zadłużenie nie zostało uregulowane.

W dniu 21 sierpnia 2012 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu nakazowym uwzględniając żądanie pozwu w całości.

Od powyższego nakazu zapłaty pełnomocnik pozwanego wniósł sprzeciw, domagając się uchylenia nakazu zapłaty i oddalenia powództwa w całości.

W uzasadnieniu pozwany podniósł nie istnienie wierzytelności powoda, przedawnienie wierzytelności objętej żądaniem pozwu, brak prawidłowego wskazania przez powoda wartości przedmiotu sporu, brak prawidłowego ustalenia kosztów zastępstwa procesowego, brak prawidłowego naliczenia wysokości odsetek w tym odsetek

umownych oraz wysokości kosztów i prowizji, brak legitymacji czynnej po stronie powoda, a także wskazał, iż między stronami nie doszło do skutecznego zawarcia umowy, a powód nie przekazał na rzecz pozwanego kwoty objętej żądaniem pozwu ani jakichkolwiek innych środków pieniężnych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 stycznia 2007 roku (...) Bank S.A. z siedzibą w K. zawarł z pozwanym umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...) na kwotę 22.064,94 zł z okresem spłaty do dnia 10 stycznia 2012 roku. Strony w umowie zawarły sposób obliczania odsetek wedle zmiennej stopy procentowej. W umowie zawarto także klauzulę na wypadek opóźnienia w terminowym regulowaniu rat pożyczek (§ 7 umowy). Po zawarciu umowy przekazano środki pieniężne zgodnie z dyspozycją pozwanego, tzn. w następujący sposób: łączną kwotę 8.771,02 zł płatną przelewem na spłatę trzech zobowiązań kredytowych P. P., kwotę 8.700 zł przelewem na rachunek bankowy pozwanego oraz kwotę 2.193,26 zł przelewem tytułem zwrotu kosztów objęcia grupowym ubezpieczeniem.

W dniu 21 października 2009 roku pozwany złożył wniosek o restrukturyzację zadłużenia podając jako przyczynę „okresowe zmniejszenie dochodów firmy”. W tym samym dniu, uwzględniając powyższy wniosek zawarto aneks do umowy, wedle którego zmieniono m. in. postanowienia co do kwot kredytu, terminu spłaty, zgodnie z którym wskazano, iż pozwanemu udzielono kredytu w kwocie 14.194,84 zł z okresem spłaty do dnia 10 stycznia 2017 roku.

Dowody:

- umowa konsolidacyjnego kredytu gotówkowego, k. 17-19;
- dyspozycja uruchomienia kredytu, k. 20;
- aneks do umowy, k. 21-23;
- wniosek o restrukturyzację zadłużenia, k. 24-25;

W związku z powstaniem zaległości w spłacie kredytu (...) BANK S.A. w W. pismem z dnia 11 marca 2010 roku wypowiedział pozwanemu umowę kredytową nr (...) z dnia 24 stycznia 2007 roku z zachowaniem 30 – dniowego okresu wypowiedzenia. Korespondencję z wypowiedzeniem pozwany odebrał w dniu 19 marca 2010 r.

Pismem z dnia 19 stycznia 2012 roku (...) Bank S.A. wystąpił do pozwanego z informacją, iż przekazał sprawę zadłużenia pozwanego do kancelarii prawnej wzywając jednocześnie pozwanego do zapłaty kwoty 21.055,21 zł w terminie do dnia 26 stycznia 2012 roku.

W dniu 23 lipca 2012 roku (...) Bank SA w W. wystawił wyciąg z ksiąg bankowych nr (...), gdzie wskazano, że z tytułu umowy z dnia 11 stycznia 2007 r. pozwanemu pozostała do zapłaty kwota 22.835,10 zł, według stanu na dzień 23 lipca 2012 roku.

Dowody:

- wypowiedzenie umowy z potwierdzeniem odbioru, k. 26-27;
- wyciąg z ksiąg bankowych, k. 28;
- wezwanie przesądowe, k.29;

(...) Bank S.A. w W. jest następcą prawnym (...) Bank S.A. w K. działając w ramach (...) S.A.

Dowody:

- postanowienia z dnia 1 kwietnia 2010 r. i 1 czerwca 2012 r., k. 31-34;

- odpis KRS, k. 33 – 34.

Sąd zważył, co następuje

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Biorąc pod uwagę treść zarzutów pozwanego podniesionych w sprzeciwie od nakazu zapłaty w niniejszej sprawie nie było okoliczności bezspornych. Zatem spór sprowadzał się do ustalenia: czy w dniu 11 stycznia 2007 roku (...) Bank S.A. z siedzibą w K. zawarł z pozwanym umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...), czy była ona zmieniona zawartym przez strony aneksem oraz czy pozwanemu została wypłacona kwota z tytułu ww. kredytu. Zadaniem Sądu było rozstrzygnięcie wszystkich ww. kwestii, czyli ustalenie, czy pozwany powinien uiścić na rzecz strony powodowej kwotę żadaną w pozwie, a tym samym, czy zarzuty podniesione w sprzeciwie były skuteczne i zasadne.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o przedłożone przez strony sporu dokumenty. Sąd nie znalazł podstaw do uznania, by ujawniono okoliczności podważające ich wiarygodność.

Na wstępie rozważań mając na uwadze wnioski pełnomocników stron i pisma procesowe z dnia 17 czerwca 2013 r., 18 czerwca 2013 r., 19 czerwca 2013 r. (pozwany) i z dnia 19 czerwca 2013 r. (strona powodowa), a także w związku z datą wniesienia pozwu do Sądu – 15 sierpnia 2012 r., należy wskazać na nową treść art. 207 k.p.c.

Przepis powyższy w § 3 stanowi, że przewodniczący może także przed pierwszym posiedzeniem wyznaczonym na rozprawę zobowiązać strony do złożenia dalszych pism przygotowawczych, oznaczając porządek składania pism, termin, w którym należy je złożyć, i okoliczności, które mają być wyjaśnione. W toku sprawy złożenie pism przygotowawczych następuje tylko wtedy, gdy sąd tak postanowi, chyba że pismo obejmuje wyłącznie wniosek o przeprowadzenie dowodu. Sąd może wydać postanowienie na posiedzeniu niejawnym. § 7 ww. przepisu, stanowi, że odpowiedź na pozew złożona z naruszeniem § 2 podlega zwrotowi; zwrotowi podlega także pismo przygotowawcze złożone z naruszeniem § 3.

W uzasadnieniu nowelizacji z dnia 16 września 2011 r. wskazano, że nowa norma w tym zakresie została wprowadzona po to, aby działanie nowej regulacji zawartej w art. 207 § 3 i 7 rozciągnąć na takie pisma przygotowawcze, które będą obejmować m. in. wywody prawne stron lub będą nawet ograniczone do takich wywodów.

Należy wskazać, że o tym, czy pismo procesowe jest pismem przygotowawczym, rozstrzyga wyłącznie jego treść, nie zaś nazwa nadana mu przez stronę. Nie każde pismo składane do sądu w trakcie postępowania sądowego (jak również przed jego wszczęciem lub po jego zakończeniu) ma walor pisma procesowego, a w tym pisma przygotowawczego. Nie stanowią pism procesowych "pisma związane z postępowaniem sądowym" (np. pełnomocnictwo procesowe, załącznik do protokołu rozprawy, wniosek o wydanie odpisu protokołu rozprawy czy odpisu orzeczenia). Nie stanowią pism przygotowawczych, a więc nie są objęte treścią normy prawnej zawartej w art. 207 § 3 zdanie drugie k.p.c., pisma informujące sąd o pewnych zdarzeniach, o których strona ma nawet obowiązek powiadomić sąd (np. wniosek pełnomocnika o zawieszenie postępowania z uwagi na śmierć strony w toku procesu, wypowiedzenie pełnomocnictwa, informacja o zmianie adresu, informacja o chorobie lub śmierci świadka) lub pisma zmierzające do skutecznej realizacji przez stronę konstytucyjnego prawa do sądu (np. wniosek o zabezpieczenie powództwa, wniosek o zabezpieczenie dowodu, wniosek o wyłączenie sędziego, biegłego, ustanowienie kuratora, wniosek o odroczenie rozprawy z uwagi na chorobę strony, wniosek o skierowanie sprawy do mediacji). Do pism nieobjętych działaniem art. 207 § 3 k.p.c. należy ponadto zaliczyć pisma obejmujące akty dyspozycji materialnej stron (np. zmiana powództwa, cofnięcie pozwu ze zrzeczeniem się roszczenia, uznanie powództwa) lub dyspozycji formalnej (np. cofnięcie wniosku dowodowego, cofnięcie innych oświadczeń - np. o przyznaniu okoliczności faktycznej).

W przedmiotowej sprawie obie strony reprezentowali fachowi pełnomocnicy, którzy o treści wcześniejszych pism procesowych, tzn. pozwu i sprzeciwu od nakazu zapłaty posiadali wiedzę od 27 lutego 2013 r. – pozwany i od 09 kwietnia 2013 r. – strona powodowa. Wszystkie ww. pisma zostały doręczone do Sądu tuż przed rozprawą, a

ponadto żadne z nich nie zawiera wyłącznie wniosku o przeprowadzenie dowodu, zawierają natomiast tylko i wyłącznie polemikę ze stanowiskiem strony przeciwnej, stanowią niewątpliwie wywody prawne. Wywody, które powinny mieć miejsce wyłącznie, ale i przede wszystkim na sali rozpraw. Nie dotyczyły one kwestii wymienionych w poprzednim akapicie, dotyczyły natomiast odniesienia się do dowodów znajdujących się już w aktach sprawy.

Wobec powyższego Sąd stanął na stanowisku, iż jako złożone z naruszeniem ww. przepisu podlegać powinny zwrotowi. Z tych samych powodów nie zasługiwał na uwzględnienie wniosek pełnomocnika pozwanego do zezwolenia na złożenie przesłanych przez niego pism procesowych. Stąd Sąd orzekł jak w punkcie I i II postanowienia wydanego na rozprawie w dniu 20 czerwca 2013 r.

Odnieść się także należy do wniosku pełnomocnika pozwanego z dnia 18 czerwca 2013 r. złożonego w trybie art. 161 k.p.c.

Przepis powyższy stanowi, że w toku posiedzenia wnioski, oświadczenia, uzupełnienia i sprostowania wniosków i oświadczeń można zamieścić w załączniku do protokołu. Jeżeli stroną zastępuje adwokat, radca prawny, rzecznik patentowy lub Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa, przewodniczący może zażądać złożenia takiego załącznika w wyznaczonym terminie.

Załącznik do protokołu jest częścią protokołu posiedzenia i ma na celu uzupełnienie jego treści o bardziej precyzyjne i pełniejsze przedstawienie wniosków (wywodów, konkluzji) oraz oświadczeń (twierdzeń i wypowiedzi) strony składającej załącznik. W szczególności może zawierać pełniejsze wywody prawne przedstawione na posiedzeniu, doprecyzowanie tez dowodowych i wniosków, odniesienie się do twierdzeń i wywodów innych uczestników postępowania złożonych na posiedzeniu. Zawsze jego treść musi mieć związek z wypowiedziami autora załącznika złożonymi na posiedzeniu, którego załącznik dotyczy. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 listopada 2003 r., I CK 229/02, załącznik do protokołu rozprawy nie ma znaczenia autonomicznego; jego rola jest pomocnicza w stosunku do obowiązującej zasady ustności rozprawy. Powinien ograniczać się do zreferowania i streszczenia ustnych wywodów i wniosków przedstawionych uprzednio na rozprawie.

Co wynika z powyższych rozważań, aby można było złożyć załącznik do protokołu w trybie art. 161 k.p.c. koniecznym i niezbędnym elementem jest obecność na rozprawie osoby, której pismo ma stanowić taki załącznik. Elementem niezbędnym do uznania dokumentu jako załącznik do protokołu jest to, że ma on przedstawić pełniejsze wywody prawne przedstawione na posiedzeniu.

Skoro pełnomocnik pozwanego nie był obecny na rozprawie jego wniosek w tym zakresie nie mógł zostać uwzględniony, stąd Sąd orzekł jak w punkcie III postanowienia wydanego na rozprawie w dniu 20 czerwca 2013 r.

Przechodząc do meritum, sprawy.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do najdalej idącego zarzutu pozwanego, czyli zakwestionowania skutecznego zawarcia umowy między stronami.

W świetle zgromadzonego materiału i poczynionych ustaleń bezspornym jest, iż pozwany skutecznie zawarł umowę kredytu konsolidacyjnego z tym, że w dalszym okresie nie wywiązywał się z jej postanowień nie dokonując spłat na rzecz strony powodowej. Tym samym podnoszone zarzuty, iż nie doszło do zawarcia umowy i wierzytelność nie istnieje i nigdy nie powstała, a także między stronami nie doszło do skutecznego zawarcia umowy, a strona powodowa nie przekazała na rzecz pozwanego kwoty objętej żądaniem pozwu ani jakichkolwiek innych środków pieniężnych jest sprzeczna ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Potwierdzają, to zdaniem Sądu nie tylko przedłożona kopia umowy i dyspozycja uruchomienia kredytu pod którą podpis złożył pozwany, co nie zostało w żaden sposób zakwestionowane przez pozwanego, ale i wyciąg z ksiąg bankowych w trybie art. 95 prawa bankowego, który to przepis stanowi, że księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc

prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych.

To, że doszło jednak do zawarcia umowy i wierzytelność istnieje wynika także z wniosku samego pozwanego z dnia 21 października 2009 r. – wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

Równie nietrafnym jest kolejny zarzut pozwanego dotyczący przedawnienia wierzytelności objętej żądaniem pozwu.

Warto wskazać, iż doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy przez stronę powodową z zachowaniem terminu wypowiedzenia i skutecznego doręczenia pozwanemu oświadczenia woli powoda. Przy zachowaniu ww. terminów okres przedawnienia mógł najwcześniej rozpocząć bieg od dnia 20 kwietnia 2010 r., a mając na uwadze, iż pozew został skutecznie wniesiony w dniu 25.07.2012 r. zatem nie może być mowy o zastosowaniu do przedmiotowej wierzytelności art. 118 k.c. w zakresie instytucji przedawnienia, w tym przypadku wynoszącą okres 3 lat, bowiem okres ten nie upłynął.

Kolejnym zarzutem podnoszonym przez pozwanego był brak legitymacji procesowej po stronie powodowej, co także zostało wykazane. W aktach znajdują się bowiem odpisy postanowień Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie – XIII Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 4 stycznia 2010 r. i z dnia 1 czerwca 2012 r., ponadto odpis KRS nr (...), wskazującym na następstwo prawne (...) Bank S.A. w W.p.o (...) Bank S.A. w K..

Także pozostałe zarzuty podnoszone przez pozwanego pozostają w zupełnej sprzeczności z ustaleniami poczynionymi przez Sąd.

W szczególności prawidłowo wskazano wartość przedmiotu sporu wykazując elementy składające na wartość dochodzoną w pozwie. Nie budzi także wątpliwości Sądu prawidłowość naliczanych odsetek dochodzonych w pozwie tak, co do okresów jak i ich wysokości.

W przedmiotowej sprawie, mając na uwadze treść art. 20 k.p.c., strona powodowa wprost wskazała, że należnością główną jest kwota 14.194,84 zł, i od tej kwoty mają być liczone dalsze odsetki umowne. Pozostała kwota, tj. 8.640,26 zł stanowi odsetki żądane obok roszczenia głównego, od której strona powodowa nie żąda odsetek.

Ponadto z wyciągu z ksiąg bankowych na dzień 23.07.2012 r. wynika nie tylko kwota główna, która nie została zapłacona przez pozwanego, ale dokładnie określenie wysokości i dat od jakich były naliczane odsetki umowne.

Co prawda zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 marca 2011 roku w sprawie P 7/09 uznającym art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe w związku z art. 244 § 1 i art. 252 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego za niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz z art. 20 Konstytucji, w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji. Ponadto zgodnie z treścią art. 22¹ k.c., pozwanego należy traktować jako konsumenta.

Wobec powyższego wyciąg z ksiąg rachunkowych banku należy jedynie utożsamiać z dokumentem prywatnym, o którym mowa w art. 245 k.p.c., tym samym stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie, a przez to nie może stanowić dowodu uzasadniającego fakt istnienia i wysokości wierzytelności.

W przedmiotowej sprawie obowiązkiem strony powodowej było przedłożenie we właściwej formie innych dokumentów umożliwiających wykazanie istnienia stosunku zobowiązaniowego, jak i jego wysokości. Strona powodowa dołączyła do pozwu, oprócz wyciągu z ksiąg banku, którego treść kwestionował pozwany, dokumenty, stanowiące podstawę do jego wystawienia, tj. umowę, aneks do umowy, wniosek pozwanego z dnia 21 października

2009 r. Tym samym zdaniem Sądu strona powodowa właściwie wykazała, że kwoty i daty wskazane w wyciągu z ksiąg rachunkowych banku zostały udowodnione.

Zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jak wyżej wskazano, objęte żądaniem pozwu roszczenie stało się wymagalne, a strona powoda wskazała w pozwie, iż domaga się zasądzenia odsetek umownych od dnia 24 lipca 2012 r. Mając zatem powyższe na uwadze Sąd zasądził odsetki za opóźnienie od ww. daty.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd orzekł, jak w pkt I wyroku.

Orzeczenie o obciążeniu strony powodowej kosztami procesu Sąd oparł o dyspozycję art. 98 k.p.c., gdyż jako strona przegrywająca sprawę obowiązana jest ona zwrócić pozwanemu na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

Na zasądzone koszty procesu składają się: opłata od pozwu w kwocie 286 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2.400 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o powołane przepisy, Sąd orzekł jak w wyroku.